

4 Гражданинъ. Дайте внимание, той захваща пакъ да говори.

Антоний. Но вчера, и думата на Цезаря би противостояла на цѣлий свѣтъ, а сега лежи той сиромаша тамъ, безъ да има кой да му почете паметта. О граждани! Ако бѣхъ искалъ да възбудѣхъ сърдцата ви и умоветѣ ви къмъ яростъ и мязежъ, ще обидѣхъ Брута и Кассия, които (както знаете) сж всички благородни хора. Не, не щѣ да ги обидѣхъ; предпочитамъ да обидѣхъ себе си, вази, отъ колкото да обидѣхъ таквизъ благородни хора. Но тукъ имамъ книга съ подписа на Цезаря. Азъ я намѣрихъ въ стаята му, — тя е завѣщанието му. Нека народа само чуе това завѣщание, (което, опростете ма, не искамъ за сега да прочетѣ) и вий ще отидите да цалунитѣ ранитѣ на мъртвия Цезарь, и да лютоните кърпитѣ си въ святата му кръвъ, ей, ще изпросите по единъ косъмъ отъ главаса му за споменъ, и сѣкой като умира, ще бѣлежи въ завѣщанието си за него, и ще го остави на своитѣ си като най богатото за тѣхъ наслѣдие.

4 Гражданинъ. Искаме да чуйми завѣщанието му; прочети го Маркъ Антоние.

Граждани. (вси). Завѣщанието! завѣщанието! искаме да чуйми завѣщанието на Цезаря.

Антоний. Търпете, добри мой приятели, не трѣбва да го прочетѣ. Не е згодно за васъ да знаете колко Цезарь ва е обичалъ. Вий не сте дърво, не сте камъкъ, не сте чловѣци, и като такива ако чуйте завѣщанието на Цезаря, то ще ва распали, ще ви накара да подлудѣте. Добрѣ е да не знаете, че сте негови наслѣдници; защото ако знаете това, о, тогава какъво ще стане!

4 Гражданинъ. Чети завѣщанието, искаме да чуйми завѣщанието, Антоние; ти трѣбва да ни прочетешъ завѣщанието, — Цезаревото завѣщание.

Антоний. Ще търпите ли? ще почакаете ли? Азъ оти-